

MAGAMRÓL, VERSEIMRŐL

Soha életemben nem jutott volna eszembe az őskutatás, ha a negyvenes évek elején nem lett volna kötelező. Kisebb-nagyobb nehézségekkel sikerült megszereznem az anyakönyvi okmányokat nagyszüleim születéséig, a múlt század első feléig. Ezekből tudom, amit tudok, s anyám és legidősebb nővérem spontán, esetenként irányított elbeszéléseiből.

Az apai ág szabolcsi, pontosabban: nagykállói. 1844-ben itt született László nevű nagyapám, a keresztlevéibe – lévén görög katolikus – Bazil névvel beírva. Szülei (ugyancsak a keresztlevél szövege szerint) Csorba János gk. nemes és Novák Márta rk.

Ehhez a Csorba Jánoshoz fűződik a legszebb és legszomorúbb családi legenda. Hogy nemesember volt, azt a keresztlevél is igazolja. De a történet tudni véli azt is, hogy jó módú, sőt gazdag és előkelő családból származott, édesanyja csillagkeresztes hölgy volt, szabad bejárással tehát a császári-királyi udvarba. (A rossznyelvek szerint ugyan ez a hölgytársaság az udvar szexuális kiszolgálóegységét jelentette.)

Csorba János dédapám viszont afféle mulatós, egyébként roppant szeretetre méltó ifjúként lassacskán mindent kicsalt hiszékeny ük-anyámtól, s a nemesi címen kívül neki már semmije se maradt. Feleségül is egy polgárlányt vett, Novák Mártát.

László nagyapám a csizmadia mesterséget tanulta ki, aztán a MÁV szolgálatába lépett, s főkalauzként ment nyugdíjba. 1867-ben feleségül vett egy Juhász Mária nevű hajadont, aki Sényőn született 1851-ben, s akinek anyakönyvi kivonatában az apa neve nem szerepel, csak az anyáé (ugyancsak Juhász Mária), neki magának meg a keresztnéve alatt ez a megjegyzés: „törvénytelen”.